

ΕΠΙ 17 ΕΤΗ ΝΕΚΡΟΣ

Διήγημα

Ἀπέθανα πρὸ δέκα ἐπτὰ ἐτῶν. Ἄν δὲ τὸ σῶμά μου δὲν εἶνε ὅλως αἰθέριον, πράγματι ὅμως εἶμαι, ὡς νὰ μὴ ἦμην, ὡς νὰ εἶχα ἀνέτως διαπορθευθῆ διὰ τοῦ Ἀγέροντος καὶ κοιμηθῆ εἰς βάθος δέκα ποδῶν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Εἶνε ἀνάγκη, νὰ εἶπω ὅτι ὀνομάζομαι, ἢ ὅτι ὠνομαζόμεν Κάρολος Κόνυγκαμ καὶ τὸ ἐπάγγελμά μου ἦτο Ἑπειρωτικὸς Ἀγγελιαφόρος τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργείου τῆς Α. Μεγαλειότητος. Ἐξηφανίσθη δὲ κατὰ τὸσον παράδοξον τρόπον, ὥστε κατὰ πάσαν πιθανότητα οἱ νῦν ὑπάλληλοι τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργείου θεωροῦσιν ἔτι αὐτὸν ὡς ἀνεξήγητον μυστήριον. Εἰς μάτην ὅμως θὰ μὲ ἀναζητοῦν, διότι ἐγὼ ἔπαυσα ὑπάρχων, ἢ προσωπικότης μου ἐχάθη κατὰ τὰ δέκα ἐπτὰ ταῦτα παρελθόντα ἔτη!

Δύνανται τινες νὰ ἐρωτήσωσι: τίς ὁ λόγος δι' ἂν ἐγενόμην ἀφαντος; πρὸς αὐτοὺς εὐθὺς θ' ἀπαντήσω, ὅτι τοῦτο ἔπραξα ἀκουσίως μου καὶ κατὰ τρόπον καθ' ὃν ὀλίγιστοι τὸ ἔπραξαν.

Τὸ κυριώτερον τῶν χροσῶν μου ἦτο νὰ φέρω ἐπισήμους ἐπιστολάς πρὸς τὰ ἐν τῇ ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ κράτη, καὶ τὸσον ἀδιάκοποι ἦσαν αἱ ἀπὸ Λονδίνου εἰς Βρενδῆσιον καὶ Τεργέστην καὶ Μασσαλίαν καὶ Κωνσταντινούπολιν μεταβάσεις μου, ὥστε αἱ μακρὰ ὁδοιπορία μου ἐγένοντο ἐπαχθεῖς καὶ ἐπόθουν πλέον τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν ἡσυχίαν. Ἡ θέσις μου μὲ ὑπέβαλλεν εἰς μεγάλην εὐθύνην, διότι ἔφερον κεκρυμμένα ἀπὸ πάσης ὄψεως ἐν θύλακι περὶ τὴν ὀσφύν μου ἐσφραγισμένα δεμάτια περιέχοντα πολιτικὰ ἀπόκρυφα παντὸς εἶδους καὶ μόνον διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πρέσβειων προωρισμένας ἀγγελίας, αἵτινες ἂν περιήρχοντο εἰς γνῶσιν τοῦ δημοσίου ἠδύναντο σπουδαίως νὰ βλάψωσι τὸ γόητρον τοῦ κράτους ἢ καὶ νὰ περιπλέξωσιν ἡμᾶς εἰς πόλεμον.

Κατὰ τὸ 1871 ἡ Ἀγγλία ἠναγκάσθη νὰ μετέρχεται δεξιὰ διπλωματικὰ μέσα πρὸς τὴν νεωστὶ συσταθεῖσαν Γαλλικὴν Δημοκρατίαν, καὶ τούτου ἕνεκα κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο μετέβαινον δις καὶ τρίς ἔτι καθ' ἑβδομάδα εἰς Παρισίους. Ἀδιάλειπτοι τοιαῦται ὁδοιπορίαί τάχιστα κατακουράζουσι καὶ τὸν μᾶλλον πέπειραμένον καὶ ἰδίᾳ ὄταν, φθάνων τις εἰς Λονδίνον τὴν πρώτην, τὴν νύκτα πάλιν ἐπανακάμπτῃ εἰς Παρισίους. Οἱ

γαλλικοὶ, γερμανικοὶ καὶ ἰταλικοὶ σιδηρόδρομοι εἰς ἐμὲ ἦσαν τὸσον οἰκτεροὶ, ὅσον καὶ αἱ κυριώτεραι καὶ γνωστότεραι τῶν ὁδῶν τοῦ Λονδίνου. Ἀλλὰ μακρὰ τις ὁδοιπορία πρὸς τὰς πρωτεύουσας τῆς Αὐστρίας καὶ Τουρκίας μοὶ ἦσαν πολὺ ἀρεστότεραι ἀπὸ τὴν ἀνισορροπὴν μονοτονίαν τῆς τοῦ «Δούβρου καὶ Καλαὶ ὁδοῦ», καὶ ἤρχισα μὲ τὰ σωστά μου νὰ αἰσθάνωμαι ἀηδίαν πρὸς αὐτὴν, καθότι εἰς τὸ διάστημα ἐνὸς μηνὸς μετέβην τριακοντάκις εἰς Παρισίους.

Νύκτα τινὰ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ἂν καὶ καθ' ὑπερβολὴν κεκοπιαικῶς, ἠναγκάσθη νὰ ἀναχωρήσω πάλιν καὶ ἀπῆλθον διὰ τοῦ ταχυδρομικοῦ τραίνου. Πλὴν τοῦ ὅτι ἔφερον σπουδαίας ἐπιστολάς, ἐνεπιστεύθησαν προσέτι εἰς τὴν φουρνίδα μου καὶ σάκκον τινὰ, ὅστις ἐγένωσκον, ὅτι περιεῖχε μέγα ποσὸν εἰς χρυσοῦν καὶ εἰς τραπεζικὰ γράμματα, καὶ τὸν ὁποῖον, καθ' ὃς ὁδηγίας ἔλαβον, ὄφειλον νὰ παραδώσω εἰς τὸν πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας. Μέχρι τοῦ Δούβρου ἤμην μόνος· ἀλλ' ὅτε ἀπέβην ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας, ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρῶς καὶ ἡ βροχὴ κατήρχετο ὡς χεῖμαρρος, τοῦθ' ὕπερ ἐδείκνυεν ὅτι ἔξω τοῦ λιμένος ἦτο κακοκαιρία.

— Τὸ βαπόρι τοῦ Καλαί, εἶνε ἀπ' ἐδῶ, κύριε!

Διέβην τὴν κάθυρον πάροδον καὶ μετ' αὐτοῦ πολὺ ἀπέθεσα τὸν πολύτιμον σάκκον μου εἰς θέσιν τινὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὅπου ἠδυνάμην νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπ' αὐτοῦ. Φθάσας εἰς Καλαὶ μάλιστα μετὰ τὸ μεσονύκτιον, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐπιβατῶν καὶ ἐδείκνουν μέχρις οὗ αἱ εὐπρόδεκτοι λέξεις «Οἱ ἐπιβάται τῶν Παρισίων εἰς τὰς θέσεις των!» ἤχησαν μεγαλοφώνως. Ἐξελθὼν τότε, ἐξέλεξα κενόν τι πρώτης θέσεως διαχωρισμα, διέταξα τὸν ἀχθοφόρον νὰ καταθέσῃ ἐκεῖ μέσα τὸν σάκκον καὶ, περιτυλιχθεὶς καλῶς μὲ τὸν ὁδοιπορικὸν ἐπενδύτην μου, ἐτοποθετήθην καὶ ἐγὼ καταλλήλως, ὅπως διέλθω τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ταξιδίου.

Δὲν ἐτόλμων νὰ κοιμηθῶ, ἐν ὅσῳ τὸ ποσὸν ἐκεῖνο τοῦ χρυσοῦ ἦτο εἰς τὴν κατοχήν μου, καὶ ὅσον καὶ ἂν ἤμην κουρασμένος κατόρθωσα καταβαλὼν μεγάλην προσπάθειαν νὰ μένω ἐξυπνος. Ἐνδεχόμενον ἦτο πάντοτε νὰ μὲ παραφύλαττον καὶ νὰ μὲ ἀκολουθοῦν κλέπτει ἢ

πολιτικοὶ κατάσκοποι· τούτου ἕνεκα ἐν περιστροφῶν πλήρῃ ἐκρύπτετο ἐν τῷ θυλακίῳ μου ἔτοιμον διὰ πάσαν ἀνάγκην.

Ὀλίγοι ἐταξείδουν τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ ἤμην ἀρκετὰ τυχερὸς ὅτι εἶχα εἰς τὴν κατοχήν μου τὸ διαχώρισμα μόνος, μέχρις οὐ ἀφίχθημεν εἰς Ἀββεβίλλην. Ἐκεῖ τότε εἰσῆλθον δύο καλῶς ἐνδεδυμένοι Γάλλοι, οἵτινες μὲ παρετήρησαν προσεκτικῶς καὶ εἶτα ἐκάθισαν εἰς τὰς ἀπέναντι γωνίας τῆς ἀμάξης. Σπανίως αἰσθάνομαι ἀνησυχίαν διὰ τοὺς συνεπιβάτας μου, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι, ἐνῶ προσέτηρον αὐτούς, μοι ἐπήλθε σκιά τις δυσπιστίας, ἰδέα περὶ ἐπικειμένης συμφορᾶς: Ὡς ἐξ ὀρμεμφύτου δυνάμεως ὠθούμενος ἀνεζήτησα τὸ περίστροφόν μου καὶ ἐβεβαιώθην ὅτι ἦτο ἔτοιμον ἐν ἀνάγκῃ, διότι ἤμην πλέον βέβαιος, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι συνεταξείδουν μετ' ἐμοῦ διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ὅτι μὲ παρηκολούθουν μὲ κακὸν σκοπὸν.

Ἄλλ' οὗτοι ἐκάθισαν ἀπέναντι ἀλλήλων καμπνίζοντας καὶ ἐνόησε συνωμίλου, ἂν καὶ οὐδὲ ἀπαξ ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος μου, ἀποκρύπτοντες τὰ πρόσωπά των ὅσον ἠδύναντο ἀπὸ τὸ ὄχρον καὶ ὑποτρέμον φῶς τῆς λυχνίας τῆς ἀμάξης.

Ἄφου τὸ τραῖνον ἐπέσπευσε τὴν πορείαν του, ἐπέισθην πλέον ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι εἶχον κακὰς προθέσεις. Παρατήρησα τὸ ὥρολόγιόν μου καὶ εἶδον, ὅτι ἐντὸς 20 λεπτῶν θὰ ἐφθάναμεν εἰς Ἀμιένης, καὶ ἀπεφάσισα ἐκεῖ ν' ἀλλάξω ἄμαξαν. Μὲ ὑπομονὴν ἐκάθισα καὶ παρετήρησα πρὸς τὰ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον παραμονεύων, ἵνα ἴδω τὸ πρῶτον χάραγμα τῆς αὐγῆς ἐπὶ τῶν μεμακρυσμένων λόφων, καὶ ἀναμένων τὸν προσεχῆ σταθμὸν, ὅτε αἴφνης ἠσθάνθην τρομερὸν κτύπον ἐπὶ τοῦ κορπίου μου.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον! Τὰ πάντα ἐγένοντο χάριτος ἄγραφος δι' ἐμέ!

Πόνος ἀνυπέροβλος, ὡς τὸ τρύπημα χιλίων διαπύρων βελονῶν ἐντὸς τοῦ μυελοῦ μου, συναίσθησις ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξωρίσσοντο καὶ ὅτι οἱ μὲνιγγές μου ἐκτυπῶντο ἀνιλεῶς. Ἦτο ἡ φρικωδέστατη τῶν βασάνων, ἂν ποτὲ ἔδοκίμασα, καὶ ὅμως βαμηθδὸν συνηχομένη εἰς ἐμαυτὸν ἀγωνιζόμενος νὰ ἀπαλλαχθῶ καταστάσεως, ἥτις ἐξ ἡμισείας ἦτο ὄνειρον καὶ ἐξ ἡμισείας λήθηχος. Κατὰ μικρὸν ἤλαττοῦτο ὁ τρομερὸς τῆς κεφαλῆς μου σάλος καὶ εὐρέθην τέλος καθήμενος εἰς ἔδραν ἐντὸς θαλάμου λαμπρῶς ἐπιπλωμένου καὶ ἀγνώστου εἰς ἐμέ. Ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς ὑπὸ μικρῶν ηλεκτρικῶν λυχνιῶν, καὶ μετ' ἀπορίας μου βλέπων πέραν παρετήρησα ἐκεῖ πέραν εὐρύν τινα χώρον κατάρυτον, πρὸς ὃν κατέπιπτε τὸ φλοισβίζον ὕδωρ μικροῦ τινος τεχνητοῦ καταρράκτου.

Ἡ πρώτη σκέψις μου ἐστράφη εἰς τὰς ἐπισήμους ἐπιστολάς, ἃς ἔφερον καὶ ἀνεζήτησα τὸν θύλακά μου· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πλέον! Μὲ ἐκλε-

ψαν ἄρά γε; Θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πώγωνος ἀνεσκήρτησα αἰσθάνθεις, ὅτι ἔφερον μακρὰν γενειάδα ἀφθόνως κατεσπαρμένην ἀπὸ ψαροῦς τρίχας, ἂν καὶ γθὲς ἔτι εἶχον ξυρισθῆ ἐντελῶς! Καὶ ὁ σάκκος μου μὲ τὰ χρήματα ποῦ ἦτον ἄρά γε; Μετὰ τινα προσπάθειαν ἐσηκώθην καὶ συγχρόνως τὸ πρόσωπόν μου κατωπτρίσθη εἰς μακρὸν τι κάτοπτρον. Κλονούμενος καὶ κατὰπληκτος ὠπισθοδρόμησα· διότι τὴν παρελθούσαν νύκτα ἤμην ζωηρότατος τριακοντούτης νέης καὶ τώρα ἔβλεπον, ὅτι ἡ κόμη μου εἶχεν ἀραιωθῆ καὶ λευκανθῆ ἐν μέρει, τὸ δὲ πρόσωπόν μου τοσοῦτον εἶχε ρυτιδωθῆ καὶ ἀλλοιωθῆ, ὥστε δὲν ἠδύναμην νὰ τὸ ἀναγνωρίσω ὡς ἰδικόν μου.

Ποῦ ἤμην; Τί ἐσήμαινον ταῦτα πάντα; ἐνῶ αἱ σκέψεις αὐταὶ διήρχοντο διὰ τοῦ πνεύματός μου, παρέτήρησα τὸ σχοινίον κώδωνος καὶ εἴκυσσα αὐτό. Εἰς τὴν πρόσκλησίν μου ἐνεφανίσθη ἀμέσως ἰσχνός τις, ὁ ὅποιος δὲν ἐφάνετο ὑπηρετῆς.

— Εἰπέτε μοι, τίς μ' ἔφερον ἐδῶ; Τίνας εἶνε τὸ σπίτι αὐτό; ἠρώτησα μετ' ἀνυπονησίας.

Οὗτος μὲ παρετήρησε προφανῶς ἐν μεγίστῃ ἐκπλήξει.

— Δὲν εἴσθε καλὰ, κύριε. Εἶνε τὸ σπίτι σας.

— Τὸ σπίτι μου! Καὶ, παρακαλῶ, ποῖος εἴσθε σεῖς;

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ γραμματεὺς σας· θὰ γυρίσω ἀμέσως, ὑπέλαθε, καὶ προδήλως λίαν φοβισμένος ἐγένετο ἄφαντος.

Καιρὸν δὲν εἶδον νὰ συλλογισθῶ περὶ τοῦ μυστηριώδους τῆς θέσεώς μου, ὅτε εἰσῆλθον ὑψηλὴ τις γυνή, μὲ ἐσθλῆτα ἐσπερινὴν καὶ ἀπαστράπτουσαν ἐξ ἀδαμάντων. Ἦτο μελαχροινὴ, ὠραῖος μελαχροινὸς τύπος.

— Τί εἶπες εἰς τὴν Χάλλετ καὶ τὸν κατετρόμαξες; εἶπεν αὕτη, γελῶσα. Διατί δὲν ἐνδύθης; Ἐνθυμεῖσαι ὅτι ὑπεσχέθημεν νὰ δειπνήσωμεν ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κρέσβελλ.

— Ἐγὼ— ἐγὼ;... δὲν σας ἐνοῶ, κυρία, εἶπον μετὰ κόπου, διότι ὁ ἐγκέφαλός μου περιστρέφεται ὡς ὑπὸ ἀνεμοστροβίλου.

— Τί ἔχεις; τί συνέβη; ἀνέκοιξε τεταραγμένη. Δὲν μὲ γνωρίζεις; Τὴν Ρόζαν, τὴν γυναῖκά σου δὲν γνωρίζεις;

— Τὴν γυναῖκά μου; ὄχι· ποτὲ δὲν σας εἶδα ἕως τώρα... Ἐδῶ κάτι τρέχει. Ποῦ εἶνε ὁ σάκκος μου μὲ τὰ χρήματα; εἶπον ἐν ἀμηχανίᾳ.

Ἡ ἐν τῷ βλέμματι τῆς στενοχωρία ἐπηύξανε, ἐνῶ ἔλεγε! — Ἠσύχασε. Δὲν εἶσαι καλὰ· πρέπει νὰ ἐρωτήσης τὸν ἰατρόν.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἰατρικῆς συμβουλῆς, ἀπήνητησα. Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω ἀμέσως πάλιν τὸ εἰς Παρισίους ταξείδιόν μου. Ποῦ εἶνε τὰ φορέματα, τὰ ὅποια ἔφερον, καὶ αἱ ἐπίσημοι ἐπιστολάι, τὰς ὅποιας ἔφερα.

— Δὲν ἤξεύρω τί θέλεις νὰ εἰπῆς, ἀνεφώνησεν

ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἣτις ἀπεκάλει ἐαυτὴν σύζυγόν μου. Φαίνεται, ὅτι εἶσαι ἀφηρημένος Φραγκίσκε.

— Ἐγὼ δὲν ὀνομάζομαι ἔτσι. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κάρλος Κόνυγκαμ.

— Ὅχι· ἀπατάσαι, ἀγαπητέ μου, ὑπέλαβε μὲ ἡσυχώτερον τόνον φωνῆς, προδήλως σκοπούσα νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ. Εἶσαι ὁ Φραγκίσκος Θώρνδικ καὶ ἐγὼ ἡ Ρόζα Θώρνδικ, ἡ σύζυγός σου.

— Πότε καὶ ποῦ σὰς ἐνυμφεύθη;

— Εἰς τὸ Μέλβουρν, πρὸ ὀκτώ ἐτῶν.

— Εἰς τὸ Μέλβουρν! καὶ ποῦ εἶμεθα τώρα;

— Εἰς τὸ ἐξοχικόν μας σπίτι εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Βικτωρίας. Θέλεις καὶ τίποτε ἄλλο ἀκόμη νὰ μάθῃς;

Καὶ ταῦτα εἶπε μειδιώσα, προσπαθοῦσα νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἐγὼ ἡστυεύομαι.

Δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω τὴν ἐξογκουμένην δικὴν ἀλλεπαλλήλων κυμάτων σωρείαν τῶν σκέψεων καὶ αἰσθημάτων, ἣτις ἐπῆλθε πλήττουσα τὸν ἐγκέφαλόν μου. Ἦμην ἀκόμη ἐγὼ αὐτός, ἢ πάντα ταῦτα ἦσαν ὄνειρον;

Ἅχι ἦσαν σκληρὰ πραγματικότης!

— Σὰς ἐνυμφεύθη πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, λέγετε; Λοιπὸν τί ἔτος ἔχομεν τώρα;

Ἐγέλα μὲ πονηρίαν ἐνῶ ἀπήντα:

— Ἐλά δά, Φραγκίσκε· σήμερον δὲν εἶνε Πρωταπριλιά, ὥστε ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀστειότητες δὲν ἔχουν τὸν τόπον των. Ἠξέυρεις πολὺ καλά, ὅτι εἶνε 1888.

— Πῶς! ἀνέκραξα, αἰσθανόμενος ὅτι ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ἐγενόμην ἄλλος ἐξ ἄλλου. Χθὲς ἦτο 1871 καὶ σήμερον 1888;

Ἦμην βέβαια εἰς τὰ σωστά μου ἐξυπνος· ἀλλ' ὅτι ἦμην ἐγὼ ὁ ἴδιος ἤρχισα ν' ἀμφιβάλλω καὶ ἐπὶ τέλους ἔφρασα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι δὲν ἦμην ἐγὼ· ἠγωνιζόμενι νὰ ἐνοήσω τὴν θέσιν μου, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Πῶς συνέβη νὰ ἦμαι εἰς τὴν Αὐστραλίαν, σύζυγος τῆς γυναικὸς αὐτῆς καὶ ἰδιοκτῆτης τοιαύτης μεγαλοπρεποῦς οἰκίας, ἦτο βαθὺ, ἀνεξήγητον μυστήριον. Ἡ τρομερὰ αὕτη ἀμφιβολία μὲ ἐξώθει πρὸς τὴν παροφροσύνην.

Θὰ συμβαίη κακὴ συνεννόησις μεταξὺ μας, κυρία· εἶπον, μετὰ σοβαρότητος. Δὲν ἀστειεύομαι· ποτὲ ἄλλοτε πρὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης δὲν σὰς εἶδαν οἱ ὀφθαλμοί μου.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἣτις μὲ ἀπεκάλει σύζυγόν της, μὲ παρετήρει μετὰ βλέμματος πλήρους φρίκης,

ὡς νὰ εἶχε πεισθῆ αἴφνης περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὠχρίασε καὶ θὰ ἔπιπτε κάτω, ἂν δὲν ἤρπαζον αὐτὴν καὶ τὴν ἔθετον ἐπὶ ἀνκλίντρον. Ἐσήμανα τὸν κώδωνα καὶ ἐπαρουσιάσθη μία ὑπρέτρια.

— Ἡ κυρία σου ἐλιποθύμησε· φώναξε κανένα νὰ τὴν βοηθήσῃ, εἶπον, καὶ ἐξεληθὼν τοῦ δωματίου προσέβην, εἰς ἐξερεύνησιν τῆς οἰκίας ἀπὸ τοῦ ἀνωγείου μέχρι τοῦ κατωγείου. Ἦτο λαμπρὰ νεωτερίζουσα κατὰ τὸ σχέδιον οἰκία, ἐπιπλωμένη μετὰ καλαισθησίας καὶ κομψότητος· καὶ παρατηρῶν πρὸς τὰ ἔξω διὰ τῶν θυρίδων, εἶδον ὅτι περιστοιχεῖτο ὑπὸ χλοερῶν λειμώνων καὶ συστάδων ὠραίων δένδρων, φωτιζομένων τὴν ὥραν ἐκείνην ὑπὸ τοῦ ὠχροῦ τῆς σελήνης φωτὸς καὶ μεταμορφουμένων εἰς σκηπὴν μαγευτικὴν.

Διέτρεχα μεγάλοις βήμασι τὸ ἄνθηρον βυθισμένος εἰς σκέψεις. Οἱ ἀστέρες ἔλαμπον, ὁ νικτερινὸς ἄνεμος ἠδέως ἐστέναζε διὰ μέσου τῶν δένδρων καὶ ὁ ἀήρ ἐπληροῦτο ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ ἀρώματος τῶν ρόδων. Καὶ ἐνθυμούμαι καλῶς ὅτι ἐστηριζόμεν ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου, παρατηρῶν μακρὰν ἐκεῖ, ὅπου ἢ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος ἀντανάκλασις ἐσημείου τὴν πόρρω ἀπέχουσαν πόλιν Μέλβουρν, καὶ ἀποπειρώμενος νὰ ἐξηγήσω τὰ περιστοιχοῦντα με νέα ἀντικείμενα.

Ἦμην ὄλως ἀνίκανος νὰ κατανοήσω, ὅτι ἡ ἀξιωματικὸς εἰς Παρισίους ἀποδημία μου συνέβη πρὸ δέκα ἐπτὰ ἐτῶν, διότι μοι ἐφαίνετο, ὅτι μόλις ἦτο χθὲς, ἂν καὶ ἡ ἠλικιωμένη μορφή μου, ἡ γενειάς μου, τὸ γεγονός τοῦ γάμου μου καὶ τὰ μεγάλα πλοῦτή μου, τὰ πάντα συνέβαλλον ἵνα ἐπισφραγίσωσι τὴν διαβεβαίωσιν, ἣν πρὸ ὀλίγου μόλις εἶχε κάμει ἡ λιποθυμήσασα γυνή. Ἄλλ' ὁ συλλογισμὸς περὶ τῶν ἀπολεσθέντων χρημάτων καὶ πῶν μὴ ἐγχειρισθεισῶν ἐπισήμων ἐπιστολῶν μὲ κατετάραττον. Εἰς μάτην ἀπεπειράθην νὰ ἐνθυμηθῶ τί ἐπραξα τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν ἀνεχώρησα ἐκ Λονδίνου· πλήν τῆς ἀναμνήσεως τοῦ κατὰ κεφαλῆς τρομεροῦ κτύπου, ὃν ὑπέστην, οὐδὲν ἕτερον ἠδυνήθην νὰ ἐνθυμηθῶ. Ἡ ἀγωνία μου μὲ καθίστα σχεδὸν ἔκφρονα, καὶ ἐνῶ διὰ ταχέων βημάτων διηρχόμην τὸ ἄνθηρον, κατενόησα ὅτι, ἂν λύσις τις τοῦ τρομεροῦ τούτου μυστηρίου δὲν ἐπῆρχετο ταχέως, ἤθελον ἀποτρελλαθῆ. Εἶχον προαίσθημά τι, ὅτι θὰ ἔχανα τὰ λογικά μου καὶ κατελαμβανόμεν ὑπὸ φρίκης ἐκ τῆς σκέψεως τῆς τρομερᾶς τῶν φρενῶν διαταράξεως, ἣτις ἐπεκρέματο ἐπ' ἐμοῦ ὡς ἡ σπάθη τοῦ Δαμοκλέους.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ Ε. Α.

